

Bjarki H. Diego proti Islandu, rozsudek ze dne 15. 3. 2022 - K postavení osoby coby obviněné v kontextu jejích procesních práv

Stěžovatel: Bjarki H. Diego

Žalovaný stát: Island

Číslo stížnosti: 30965/17

Datum: 15.03.2022

Článek Úmluvy: čl. 6 odst. 1
čl. 6 odst. 1 a 3 písm. a) a c)

Rozhodovací formace: Senát

Soud: Evropský soud pro lidská práva

Hesla: nestranný soud, práva obhajoby, právo neobviňovat sebe sama, spravedlivý proces

Český právní řád: čl. 37 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod
§ 32 a násl. zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád

Významnost: 2

VÝBĚR ROZHODNUTÍ EVROPSKÉHO SOUDU PRO LIDSKÁ PRÁVA PRO JUSTIČNÍ PRAXI Č. 4/2022

Bjarki H. Diego proti Islandu, rozsudek ze dne 15. 3. 2022

Autorský komentář:

Předkládaný rozsudek se zabývá otázkou nestranného soudu a zejména pak spravedlivého procesu v případě stěžovatele, u něhož bylo přistoupeno k odposlouchávání telefonní komunikace a k jeho výslechu formálně v postavení svědka, zatímco z hlediska vnitrostátních orgánů byl již nepochybně v pozici podezřelého, a nebyla mu tak poskytnuta některá procesní práva (kupř. nebyl poučen o právu na výslech v přítomnosti obhájce).

Soud, který v případě stěžovatele dospěl k závěru o porušení jeho práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 odst. 1 a čl. 3 písm. a) a c) Úmluvy, mimo jiného zdůraznil, že je třeba uplatňovat velmi přísný přezkum při posuzování, zda vláda prokázala, že v kontextu opomenutí sdělit stěžovateli obvinění a neposkytnutí včasné právní pomoci nedošlo k ohrožení celkové spravedlivosti řízení.

Rozsudek může poskytovat cenné vodítko pro české vnitrostátní orgány, neboť v praxi může nepochybně dojít k případům, kdy je určitá osoba na pomezí mezi postavením svědka a obviněného, a i v takovém případě je třeba šetřit její procesní práva.

SKUTKOVÝ STAV

Stěžovatel je islandským státním příslušníkem, který působil v bance jako ředitel na úseku úvěrů a v úvěrové komisi. V roce 2008 postihla islandské bankovní instituce globální finanční krize, během které zkrachovaly tři největší banky včetně té, v níž působil stěžovatel. V návaznosti na tyto události bylo zahájeno několik trestních vyšetřování. To se dotklo mimo jiné i investiční společnosti Holt, přičemž zde se vnitrostátní orgány zaměřily rovněž na stěžovatele, který byl v rámci vyšetřování odposloucháván. Státní zástupce v žádosti o vydání příkazu k telefonnímu odposlechu uvedl, že existuje podezření ze stěžovatelovy účasti na rozhodování, jež mohlo naplňovat skutkovou podstatu trestného činu. Zprávy o odposleších posléze označovaly subjekty odposlechnů včetně stěžovatele coby podezřelé osoby.

V návaznosti na dvě ze zmíněných vyšetřování, včetně výsledku ze dne 14. 5. 2010 v souvislosti s vyšetřováním společnosti Holt, byl stěžovatel vyslýchán jako svědek. Stěžovatel byl upozorněn na svou povinnost vypovídat pravdivě a na právo neobviňovat sebe sama. Při výsledku nebyl doprovázen obhájcem ani nebyl o právu na jeho přítomnost vyrozuměn. Dne 12. 11. 2011 byl stěžovatel znovu vyslýchán již jako podezřelý, přičemž byl přítomen jím zvolený obhájce a byl upozorněn na své právo nevypovídat a případně povinnost vypovídat pravdivě, rozhodne-li se na otázky odpovídat. Jako podezřelý byl stěžovatel opět vyslýchán 17. 11. 2011. V březnu 2013 byl stěžovatel společně s dalšími osobami obžalován z podvodu spáchaného zneužitím svého postavení. Některé z údajně spáchaných skutků se týkaly půjček poskytnutých investiční společnosti Holt. V souvislosti s odposlechy a použitím přepisů stěžovatelovy komunikace s právními zástupci před prvostupňovým soudem neúspěšně žádal o zastavení trestního stíhání. Před Nejvyšším soudem pak použil obsahově obdobnou námitku, ten se však vyjádřil, že právní zástupci z přepisů nebyli obhájci stěžovatele, a tudíž použití těchto přepisů nevedlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces. Stěžovatel byl v červnu 2015 shledán vinným v šesti bodech obžaloby. Nejvyšší soud dotčené rozhodnutí částečně zrušil a stěžovatele shledal vinným ze všech sedmi bodů.

Před Soudem stěžovatel namítal zejména porušení svého práva na obhajobu ve smyslu čl. 6 odst. 3 písm. a) a c) Úmluvy v souvislosti s výsledkem, v němž měl být v postavení svědka, v době, kdy již byl pro vnitrostátní orgány podezřelým, čímž mělo být porušeno jeho právo na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

PŘÁVNÍ POSOUZENÍ

TVRZENÉ PORUŠENÍ ČL. 6 ODS. 1 ÚMLUVY

23. Stěžovatel namítal, že zapojení soudce V. M. M. v jeho věci založilo porušení jeho práva na spravedlivý proces nezávislým a nestranným soudem ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy, jenž v relevantním rozsahu zní následovně:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě ... projednána nezávislým a nestranným soudem ... který rozhodne ... o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu.“

(...)

B. K věci samé

(...)

2. Posouzení Soudu

29. Soud opakuje, že nestrannost obvykle představuje neexistenci předpojatosti či podjatosti a otázku jejich existence lze posuzovat různými způsoby. Podle ustálené judikatury Soudu musí být existence nestrannosti ve smyslu čl. 6 odst. 1 posuzována podle subjektivního kritéria, pokud se jedná o přihlídnutí k osobnímu přesvědčení a chování konkrétního soudce, tj. zda soudce v daném případě prokázal jakoukoli osobní předpojatost či podjatost; a rovněž podle objektivního kritéria, tj. na základě zjištění, zda samotný soud, a kromě jiného i jeho složení, skýtaly dostatečné záruky, jež by vyloučily jakoukoliv legitimní pochybnost o jeho nestrannosti (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 15. 12. 2005, Kyprianou proti Kypru, č. 73797/01, bod 118; rozsudek velkého senátu ze dne 15. 10. 2009, Micallef proti Maltě, č. 17056/06, bod 93; a rozsudek velkého senátu ze dne 23. 4. 2015, Morice proti Francii, č. 29369/10).

30. V rozsudku ze dne 25. 2. 2020, Sigríður Elín Sigfúsdóttir proti Islandu, č. 41382/17, Soud rozhodl, že aby mohla být v takovém kontextu zpochybněna nestrannost soudce, musí finanční zájmy dotyčného soudce přímo souviset s předmětem sporu na vnitrostátní úrovni (viz uvedený rozsudek Sigríður Elín Sigfúsdóttir, bod 53). Na základě toho Soud rozhodl, že [finanční] ztráty soudce V. M. M. způsobené krachem Landsbanki ovlivnily jeho nestrannost ve vztahu k trestnímu stíhání bývalých manažerů této banky, ale finanční ztráty jiných soudců způsobené krachem jiných bank jejich nestrannost ve vztahu k trestnímu stíhání v otázce Landsbanki neovlivnily. Finanční ztráty soudce V. M. M. způsobené krachem Landsbanki, ačkoliv byly značné, nebyly v takové výši, aby u stěžovatele vyvolaly objektivně odůvodněnou obavu z nedostatku nestrannosti v projednávané věci (tamtéž).

31. Pokud se jedná o majetkovou účast soudce V. M. M. v Kaupþing v době jejího pádu, jejich hodnota, a tedy i jeho ztráta v důsledku pádu Kaupþing, činily v té době přibližně 140 EUR (viz bod 19 výše). Tato ztráta byla velmi nízká a zdaleka nedosahovala prahové hodnoty 3 000 000 ISK, od níž by bylo nezbytné získání povolení Výboru pro justiční funkce (viz výše uvedený rozsudek Sigríður Elín Sigfúsdóttir, body 54–55). Soud tedy rovněž konstatuje, že finanční zájmy soudce V. M. M. v Kaupþing nemohly stěžovatele rozumně vést ke zpochybnění nestrannosti soudce V. M. M. při rozhodování o jeho věci.

32. K porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy, pokud jde o požadavek nezávislého a nestranného soudu, tedy nedošlo.

TVRZENÉ PORUŠENÍ ČL. 6 ODS. 1 A 3 PÍSM. A) A C) ÚMLUVY

33. Stěžovatel tvrdil, že poskytl výpověď zvláštnímu státnímu zástupci coby svědek ve věci v době, kdy již byl považován za podezřelého, aniž by požíval práva na obhajobu, jež mu náleželo podle čl. 6 odst. 3 písm. a) a c) Úmluvy, a to v rozporu s jeho právem na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1. Článek 6 v relevantním rozsahu zní následovně:

„1. Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě ... projednána ... soudem ... který rozhodne ... o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu.“

(...)

Každý, kdo je obviněn z trestného činu, má tato minimální práva:

a) být neprodleně a v jazyce, jemuž rozumí, podrobně seznámen s povahou a důvodem obvinění proti němu;

(...)

c) obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru nebo, pokud nemá prostředky na zaplacení obhájce, aby mu byl poskytnut bezplatně, jestliže to zájmy spravedlnosti vyžadují; ...”

(...)

B. Posouzení ve věci samé

2. Posouzení Soudu

a) Zda zde existovalo „trestní obvinění“

43. Úvodem Soud opakuje, že ochrana poskytovaná čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. a) a c) se vztahuje na osobu, která je předmětem „trestního obvinění“ v autonomním smyslu Úmluvy. „Trestní obvinění“ existuje od okamžiku, kdy je jednotlivec příslušným orgánem úředně vyrozuměn o obvinění ze spáchání trestného činu, nebo od okamžiku, kdy byla jeho osobní situace podstatně ovlivněna jednáním orgánů v důsledku podezření vůči němu (viz rozsudek velkého senátu ze dne 13. 9. 2016, Ibrahim a ostatní proti Spojenému království, č. 50541/08 a 3 další, bod 249; a rozsudek velkého senátu ze dne 12. 5. 2017, Simeonovi proti Bulharsku, č. 21980/04, body 110-111).

44. Ačkoliv stěžovatel nebyl oficiálně prohlášen za podezřelého v rámci trestního vyšetřování pro účely výslechu dne 14. 5. 2010, nejedná se o rozhodující okolnost, jež by měl Soud zohlednit při určení, zda se ochrana v rámci trestněprávní větve čl. 6 na stěžovatele v rozhodné době vztahovala (viz rozsudek ze dne 5. 10. 2017, Kalēja proti Lotyšsku, č. 22059/08, bod 38 a zdroje zde citované).

45. Soud konstatuje, že stěžovatel byl jednou z osmi osob, jejichž telefony byly na základě soudních příkazů odposlouchávány po dobu dvou měsíců před jeho výslechem dne 14. 5. 2010, a že tyto osoby byly ve zprávách o průběhu odposlouchávání telefonů (viz bod 8 výše) opakovaně uváděny jako „podezřelé“. Soud dále konstatuje, že v soudních příkazech týkajících se stěžovatele zvláštní státní zástupce již 9. 3. 2010 opakovaně uvedl, že existuje podezření, že se stěžovatel podílel na rozhodnutích týkajících se údajně trestného jednání ve vyšetřovaných věcech. Tyto věci zahrnovaly vyšetřování případu Holt, které bylo předmětem výslechu dne 14. 5. 2010 a jež nakonec vyústilo v obvinění a odsouzení stěžovatele.

46. Soud uznává, že v předmětné době probíhalo několik vyšetřování ohledně činnosti Kaupping, v nichž vyšetřovatelé neměli k dispozici všechny požadované informace ke zjištění skutečností a možných viníků v jednotlivých případech, a že stěžovatel nakonec nebyl obviněn ve všech bodech, na něž zvláštní státní zástupce ve svých žádostech o soudní příkaz odkázal.

47. Nicméně jak bylo vysvětleno výše, z dokumentace předložené Soudu vyplývá, že zvláštní státní zástupce provedl odposlech telefonů stěžovatele v souvislosti s několika vyšetřováními, včetně těch, která nakonec vedla k jeho trestnímu stíhání, a to v důsledku podezření, že se stěžovatel podílel na rozhodnutích týkajících se údajně trestného jednání ve vyšetřovaných věcech. To Soudu postačuje k tomu, aby dospěl k závěru, že stěžovatel byl v předmětné době dotčen jednáním orgánů v důsledku podezření vůči němu, a tedy že proti němu existovalo „trestní obvinění“ ve smyslu čl. 6. V důsledku toho měla být stěžovateli poskytnuta ochrana ve smyslu trestněprávní větve tohoto ustanovení nejpozději od 14. 5. 2010, a to včetně zvláštních práv obhajoby podle čl. 6 odst. 3.

b) Požadavky čl. 6 odst. 3 ve fázi vyšetřování

Obecné zásady týkající se použití čl. 6 odst. 3

48. Požadavky čl. 6 odst. 3 je třeba považovat za zvláštní aspekty práva na spravedlivý proces zaručeného čl. 6 odst. 1, a proto je třeba zkoumat námitky podle čl. 6 odst. 1 a 3 společně (viz rozsudek velkého senátu ze dne 1. 6. 2010, Gäfgen proti Německu, č. 22978/05 bod 169; a rozsudek velkého senátu ze dne 2. 11. 2010, Sakhnovskiy proti Rusku, č. 21272/03, bod 94).

49. Obecné zásady týkající se práva být informován o obvinění podle čl. 6 odst. 3 písm. a) Úmluvy byly shrnuty v rozsudku velkého senátu ze dne 1. 3. 2006, Sejdivic proti Itálii, č. 56581/00, body

89-90. Obecné zásady týkající se práva na přístup k obhájci podle čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy a jeho význam pro celkovou spravedlivost řízení byly shrnuty v rozsudku velkého senátu ze dne 9. 11. 2018, *Beuze proti Belgii*, č. 71409/10, body 120-150. Jednotlivé faktory, jež je třeba zohlednit při posuzování dopadu procesních pochybení ve fázi přípravného řízení na celkovou spravedlivost trestního řízení, byly vyjmenovány v rozsudku *Ibrahim a ostatní* (citovaný výše, bod 274).

c) Uplatnění těchto zásad v projednávané věci

50. Soud konstatuje, že na počátku výslechu ze dne 14. 5. 2010 byl stěžovatel informován o předmětu vyšetřování a o své povinnosti vypovídat pravdivě a svém právu neobviňovat sám sebe. Nebyl ovšem informován o tom, že obvinění, jež byla předmětem vyšetřování, směřovala mimo jiné i proti němu, ačkoliv, jak Soud konstatoval výše, v té době již „obvinění“ proti němu existovalo. Došlo tedy k opomenutí informovat stěžovatele již na počátku o obviněních, která byla vůči němu vznesena, ačkoliv není sporu, že o nich byl informován později. Tento nedostatek je třeba posoudit s ohledem na obecnější právo na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 a bude řešen v rámci posouzení celkové spravedlivosti řízení (viz výše uvedený rozsudek *Sejdovic*, bod 90).

51. Stěžovatel rovněž nebyl během výslechu ze dne 14. 5. 2010 informován o svém právu mít právního zástupce - což je právo, které není výslovně upraveno ve vnitrostátním právním řádu, pokud se jedná o osoby, které vypovídají jako svědci, ačkoliv, jak uvedla vláda, není ani vyloučeno. Soud nepřijímá argument vlády, že ze skutečnosti, že stěžovatel nepožádal o to, aby měl právního zástupce, lze vyvodit, že se svého práva na právního zástupce během výslechu ve skutečnosti vzdal, neboť požadavky vyplývající z judikatury Soudu pro vzdání se práva na spravedlivý proces podle čl. 6 zjevně nebyly naplněny (viz rozsudek velkého senátu ze dne 18. 12. 2018, *Murtazaliyeva proti Rusku*, č. 36658/05, body 117-118). Soud se tak domnívá, že v rámci tohoto výslechu zde došlo k opomenutí spočívajícímu v neposkytnutí právní pomoci stěžovateli.

52. Soud navíc nemůže připustit, že by zde byly „přesvědčivé důvody“ pro dočasné omezení práva stěžovatele na právní pomoc. Předmětné omezení plynulo pouze z toho, že stěžovatel byl v posuzované době kvalifikován spíše jako svědek než jako podezřelá osoba, a jako takové nebylo výsledkem účelového rozhodnutí, jež by mělo za následek omezení přístupu za určitým účelem podle právních předpisů, které taková omezení za výjimečných okolností připouští.

53. Uvedená situace vede Soud v rámci hodnocení dopadu tohoto opomenutí na celkovou spravedlivost řízení k uplatňování velmi přísného přezkumu (viz výše uvedené rozsudky *Simeonovi*, bod 118 a *Ibrahim a ostatní*, body 265 a 273). V projednávané věci musí Soud ověřit, zda nepřítomnost obhájce při výslechu ze dne 14. 5. 2010 měla za následek nenapravitelné narušení celkové spravedlivosti trestního řízení proti stěžovateli (viz výše uvedený rozsudek *Simeonovi*, bod 132).

54. Při použití takového přezkumu v souladu s prvky, jež judikatura stanovila jako nezbytné (viz bod 49 výše), Soud nejprve konstatuje, že stěžovatel nebyl z důvodu svého věku či rozumové vyspělosti zvláště zranitelný. Navíc nebyl držen ve vazbě, a mohl se tak svobodně radit s právním zástupcem jak před, tak i po svém výslechu (viz výše uvedený rozsudek *Kalēja*, bod 68). Význam přístupu obviněného ve vazbě k právní pomoci byl Soudem v jeho judikatuře již zdůrazněn (viz výše uvedené rozsudky *Salduz*, bod 54; *Ibrahim a ostatní*, bod 255; a *Simeonovi*, bod 112). Všechny uvedené prvky snižují nespravedlivost zpoždění při přístupu k právní pomoci stěžovateli.

55. Vláda uvedla, že právo na přístup k obhájci bylo pro stěžovatele méně významné z důvodu, že sám byl právníkem Nejvyššího soudu, a měl tedy svá práva znát. V této souvislosti má Soud za to, že ačkoliv jeho znalost práva mohla vést k jeho menšímu znevýhodnění oproti jiným podezřelým v obdobné situaci, nezbavilo jej to práva na obhajobu chráněného čl. 6 odst. 3 a nemělo to zásadní vliv

na posouzení tvrzené nespravedlivosti řízení.

56. Vláda dále uvedla, že stěžovatel v průběhu výslechu ze dne 14. 5. 2010 neučinil žádná usvědčující prohlášení a že i když byl soudu během jeho hlavního líčení předložen přepis výslechu, nebyl ve vnitrostátních rozsudcích použit na podporu jeho odsouzení.

57. Soud ve své judikatuře někdy přikládal váhu tomu, zda stěžovatel při výslechu učinil či neučinil usvědčující prohlášení, během něhož nebylo řádně zajištěno jeho právo na obhajobu; zda byl výslech předložen jako důkaz před vnitrostátními soudy; a zda stěžovatel měl či neměl následně možnost vzít výpovědi zpět či je zpochybnit (viz například výše uvedený rozsudek Ibrahim a ostatní, bod 274; rozsudek ze dne 17. 9. 2019, Akdağ proti Turecku, č. 75460/10, body 67–71; a rozsudek ze dne 10. 11. 2016, Sitnevskiy a Chaykovskiy proti Ukrajině, č. 48016/06 a 7817/07, bod 131). V projednávané věci s ohledem na povahu obvinění vznesených vůči stěžovateli v oblasti komplexních finančních trestných činů nelze tyto skutečnosti vyhodnotit tak jasně. Soud opakuje, že stěžovatel byl obviněn mimo jiné z toho, že se podílel na rozhodování o poskytnutí půjček Holt Investment Group Ltd. od banky v rozporu s jejími interními pravidly a bez řádného zajištění jejich zájmů. Výslech ze dne 14. 5. 2010 se těmito transakcemi podrobně zabýval. Stěžovateli tak byly položeny podrobné otázky týkající se rozhodovacích postupů v bance, kterými byla učiněna rozhodnutí o půjčkách, a jeho role v uvedeném procesu. Stěžovatel všechny otázky zodpověděl, aniž by se dovolával svého práva neobviňovat sám sebe.

58. Podstatné je, že přepis výslechu byl poté státním zastupitelstvím předložen vnitrostátním soudům (viz například výše uvedené rozsudky Beuze, bod 193 a Ibrahim a ostatní, body 307–311). Vnitrostátní soudy shledaly stěžovatele vinným na základě jeho role a účasti na rozhodování, což patřilo k otázkám projednávaným v rámci předmětného výslechu, neboť shledaly stěžovatele spolu s dalšími osobami odpovědným za poskytnutí dotčených úvěrů v rozporu s vnitřními pravidly banky a bez dostatečného zajištění jejich zájmů. Za těchto okolností a vzhledem ke skutkové složitosti, finanční povaze obvinění, jež se týkala právní oblasti, kde protiprávnost a trestní odpovědnost často nejsou jednoznačnými otázkami, nelze snadno určit, zda odpovědi stěžovatele v průběhu výslechu představovaly přímo usvědčující prohlášení, či nikoli. Soud nicméně připomíná, že právo neobviňovat sám sebe se neomezuje na skutečná přiznání nebo na výroky, které jsou přímo usvědčující; k tomu, aby prohlášení byla považována za sebeobviňující, stačí, aby podstatně ovlivnila postavení obviněného (viz výše uvedený rozsudek Beuze, bod 178). Soud navíc nemůže, což je důležité, odhlédnout od skutečnosti, že obžaloba více než dva měsíce před výslechem ze dne 14. 5. 2010 odposlouchávala telefon stěžovatele, a to mimo jiné v souvislosti s vyšetřováním případu Holt – právě toto vyšetřování sloužilo jako základ pro jeho následné trestní stíhání. Vláda zpochybnila, že by cílem uvedeného sledování stěžovatele před jeho výslechem dne 14. 5. 2010 bylo mimo jiné stanovit základy pro rozsah a obsah jeho výslechu. S ohledem na velmi přísnou úroveň přezkumu uplatňovanou za takovýchto okolností má nicméně Soud za to, že se vládě nepodařilo přesvědčivě prokázat, že tyto vyšetřovací úkony posuzované jako celek nenarušily celkovou spravedlivost řízení vedeného proti stěžovateli, a to s ohledem na povahu a rozsah obvinění vznesených proti němu a na shora popsanou zvláštní situaci.

59. Stěžovatel navíc zpochybnil, přinejmenším před Nejvyšším soudem (viz bod 37 výše), svůj výslech coby svědka, zatímco již byl podezřelým z trestných činů, jak dokládá odposlouchávání jeho telefonu od března 2014. Tvrdil, že tato okolnost měla vést k zamítnutí jeho obvinění. Nejvyšší soud se však touto konkrétní otázkou ve svém rozsudku nezabýval. Stěžovateli tedy nebyla poskytnuta možnost nápravy situace, jež byla v rozporu s požadavky Úmluvy (viz rozsudek ze dne 5. 9. 2017, Türk proti Turecku, č. 22744/07, bod 54; a rozsudek ze dne 28. 1. 2020, Mehmet Zeki Çelebi proti Turecku, č. 27582/07, bod 51). Soud tak ve svém posouzení nemůže těžit z posouzení vnitrostátních soudů, zda a do jaké míry tyto zvláštní okolnosti výslechu stěžovatele ovlivnily spravedlivost jeho řízení (viz výše uvedený rozsudek Akdağ, bod 68; a srov. rozsudek ze dne 23. 5. 2019, Doyle proti

Irsku, č. 51979/17, body 94–95 a 101).

60. Jak bylo vysvětleno, Soud v projednávané věci uplatňuje velmi přísný přezkum, jenž vyžaduje, aby vláda přesvědčivě prokázala, že celková spravedlivost stěžovatelova řízení nebyla vlivem nesdělení obvinění proti němu a opožděného přístupu k právní pomoci nenapravitelně ohrožena. S ohledem na shora uvedené vláda tento úkol nesplnila (viz rozsudek Sitnevskij a Chajkovskij, bod 86). K porušení práv stěžovatele podle čl. 6 odst. 1 a čl. 3 písm. a) a c) Úmluvy tedy došlo.

(...)

VÝROK

Z UVEDENÝCH DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *prohlašuje* stížnost za přijatelnou;
2. *rozhoduje*, že nedošlo k porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy, pokud se jedná o požadavek nestranného a nezávislého soudu;
3. *rozhoduje*, že došlo k porušení čl. 6 odst. 1 a 3 písm. a) a c) Úmluvy;
4. *zamítá* stěžovatelův nárok na spravedlivé zadostiučinění.

(Zpracoval Mgr. Bc. Jan Bena)